

De Zwarte Valk

De Zwarte Valk

M.G. Crow

Schrijver: M.G. Crow

Coverontwerp: Aangepast en vormgegeven door M.G. Crow,
gegenereerd met Dall-E door OpenAI.

ISBN: 9789403827520

© 2025 M.G. Crow

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende.

Proloog

Fontenay-aux-Roses, 16 februari 1657

Etienne boog zich over de met bloed doorweekte zak die hij op bevel van de graaf moest laten verdwijnen. De ijzige ochtendwind sneed door zijn versleten kleren. Zijn nieuwsgierigheid won het van zijn rede. Hij keek in de zak en wenste op slag dat hij dat niet had gedaan. Zijn oog viel op een klein verminkt lichaam. Het lijkje was zo zwaar togetakeld dat hij onmogelijk kon zeggen of het een jongen of een meisje was. Etienne schatte het kind nog geen twee jaar. Wat had het arme wezen moeten doorstaan?

Met moeite kreeg hij de spade in de keiharde grond. Niet enkel omdat die bevroren was, maar ook omdat zijn handen trilden. Tranen stroomden over zijn wangen en vrozen vast terwijl hij groef. Met zijn verstand op nul legde hij het lichaampje in de kuil en maakte een kruisteken. *Moge God zich over deze onschuldige ziel ontfermen.*

Etienne lette amper op de sierlijke rijtuigen die het kasteel verlieten. Waarom waren de gasten van de graaf zo machtsgeil dat ze een kind hadden geofferd? Hoe minder hij wist, hoe veiliger het voor hem zou zijn.

Een onheilspellend gevoel bekroop hem. Waarom moest hij het graf zo groot maken, als er maar één jong kind in hoefde?

Hij dacht aan zijn hoogzwangere echtgenote, die elk moment kon bevallen. Marie had magische gaven en kon vanaf een afstand voelen wat er in hem omging. In haar toestand wilde hij haar deze gruwel besparen, maar hij mocht haar ook niet in het ongewisse laten. Hun band was zo sterk dat ze zijn walging ongetwijfeld al had opgevangen.

Nu hij de duistere geheimen van zijn hooggeplaatste werkgever kende, was ook zijn nageslacht mogelijk in gevaar. Overweldigd door emoties merkte hij niet dat iemand hem van achteren naderde. Op het moment dat hij de schop hief om het graf te dichten, trof een harde slag zijn achterhoofd.

Zijn ziel verliet zijn lichaam en dreef in een oogwenk naar huis, waar hij Marie snikkend op haar knieën aantrof. Ze streek over haar buik. De pijn van de barensweeën stond in haar gezicht gegrift.

Etienne reikte haar de hand. Verbijsterd keek ze hem aan en slaakte een rauwe kreet. Haar aanraking ging dwars door hem heen. Nog voor hij van de schrik bekomen was, vervaagde ze. Een onzichtbare kracht sleurde hem bij haar vandaan.

In een flits bevond hij zich weer bij de kuil achter de stallen van het kasteel en zag hij twee mannen zijn lichaam erin gooien.

Wanhoop overmande hem. De dood trok aan hem, te sterk om zich ertegen te verzetten. Nooit zou hij zijn zoon zien opgroeien. Tijd en ruimte vielen voor hem uit elkaar.

1

Forêt de Fausses-Reposés, januari 1682

Een gure wind sneed door de loszittende, versleten kleding van een figuur die eenzaam door de bossen zwierf. De onvolgroeide baard op zijn wangen en kin verraadde zijn jeugd.

Hij was omringd door de lichamen van veroordeelde struikrovers, die hem onafgebroken leken aan te staren. De beruchte Jean Lebrun en het grootste deel van zijn bende hingen als afschrikmiddel te kijk in stalen kooien langs de weg. Ze hadden menig edelman beroofd van zijn bezittingen, en soms ook van het leven. Hun lijken zouden blijven hangen en vergaan tot beenderen, als waarschuwing voor wie hun voorbeeld durfde te volgen.

Op de jongeman die merkte dat de dode struikrovers door de kou nauwelijks ontbonden, had het gruwelijke vertoon weinig effect. Als hij niet snel iets at, achtte hij zich in staat iemand te vermoorden. En als die persoon niets op zak had, zou hij diens lichaam opeten. Zo ver was hij zijn menselijkheid al kwijt. De honger knaagde aan hem als een kolonie ratten. Zelfs de geur van vis schrok hem niet meer af, al had hij die eerst walgelijk gevonden.

Sinds hij zeven maanden eerder uit het weeshuis was ontslagen, had hij herhaaldelijk gesolliciteerd, zelfs voor de smerigste klussen. Voor wat eten en een sol was hij tot alles bereid. Hij overleefde door elke kans te grijpen. Zijn ledematen waren zo stijf van de kou dat hij zich al met de bevroren struikrovers kon vereenzelvigen.

Een oude visboer had hem uiteindelijk een kans gegeven, uit medelijden of omdat er geen andere kandidaten waren voor de vuile taak. De jongeman had er geen bezwaar tegen om de stinkende ingewanden uit dode vissen te halen.

De visboer stierf onverwacht in zijn slaap, en de jongeman kwam opnieuw op straat terecht. Met hernieuwde moed begon hij werk te zoeken, maar het mocht niet baten. De visgeur was in zijn poriën gekropen. Waar hij ook kwam, mensen weken van hem met opgehaalde neus.

Een koude, harde winter brak aan. Het was ieder voor zich. Er waren meer behoeftigen dan er werk was.

Toen hij het lichaam van een doodgevroren bedelaar aantrof, vluchtte hij uit Parijs. De confrontatie was hem te veel. Dit mocht zijn lot niet zijn. Hij wilde elders zijn kans wagen.

In deze bossen leefden genoeg dieren, maar hij was te zwak om te jagen. Hij had een extra gat in zijn ceintuur gemaakt om zijn broek op te houden. Zijn ribben staken uit. Hij kon zich niet herinneren wanneer hij voor het laatst had gegeten.

Hij keek naar de mannen in de ijzeren galgen die hem in de dood waren voorgegaan. Hun gezichten waren nog herkenbaar. Weldra zouden ze weggrotten tot enkel hun schedels overbleven, die met lege oogkassen op voorbijgangers zouden neerkijken.

Waar zouden zijn botten eindigen? Waarschijnlijk ergens tussen de struiken als hij niet snel beschutting of voedsel vond. Hij zocht een plek onder de bomen waar hij zijn laatste adem kon uitblazen.

Het was zo lang geleden dat hij met een medemens had gesproken, dat hij moest nadenken hoe hij heette. Iemand had hem ooit Pierre genoemd. Zo noemden de paters hem in het weeshuis, en met die naam stelde hij zich voor als hij werk zocht. In zijn hoofd hoorde hij anderen hem ook anders noemen: schooier, nietsnut.

Een stem in hem zei dat hij niet was wie hij dacht te zijn. Waarschijnlijk was het slechts een uiting van wanhoop. Wie zou hem missen als de kou en de honger hem velden?

Er hing onheil in de lucht. Hij voelde de man met de zeis in zijn nek ademen.

Een luide knal deed hem opschrikken. Vogels vlogen op uit de bomen. Zijn lichaam trilde. Het was een schot, zo dichtbij afgevuurd dat zijn oren suisden. Hij meende de kruitdampen te ruiken.

Stemmen trokken zijn aandacht. Er waren gewapende mannen in de buurt. Hij berustte in zijn lot. Wat had hij te verliezen? Waarom zou hij vluchten? Een kogel kon hem snel uit zijn ellende verlossen.

Alsof hij er geen controle meer over had, zetten zijn benen zich met hun laatste krachten in beweging, in de richting van waaruit de geluiden kwamen. Zijn nieuwsgierigheid haalde het van zijn rede. Hij begaf zich dicht genoeg om te verstaan wat er werd gezegd.

“Jean was als een vader voor mij, en Lucien als een broer. Dit is wat er met verraders gebeurt.” Een man hield een toespraak met een rokend pistool in de hand. Niet ver van hem lag het lichaam van zijn slachtoffer. Niemand van de toehoorders durfde hem tegen te spreken.

De jongeman beseftte dat hij getuige was van een afrekening in het milieu en wilde zo snel mogelijk weg. In zijn haast struikelde hij over een tak. Het duizelde hem. Te zwak om te vluchten viel hij neer.

De struikrovers hadden hem opgemerkt. De man met het pistool keek zijn kant op en zag hem. Overtuigd dat zijn laatste minuut geslagen was, begon de jongeman te hyperventileren. Zijn hart bonsde in zijn keel, terwijl hij verwoed probeerde overeind te komen. Zijn handen tastten in de sneeuw naar houvast.

Nu hij de dood in de ogen keek, was hij er nog niet klaar voor. Emoties overspoelden hem. Zijn omgeving loste op in duisternis.

Iemand sprak hem aan, maar de woorden drongen niet tot hem door. Hij kreeg het gevoel dat hij op een paard werd getild. Daarna verloor hij het bewustzijn.

Pierre ontwaakte en keek om zich heen. Waar was hij? In de hemel, of in de hel? Zijn pijnlijke maag en het gezoem van stemmen op de achtergrond maakten hem duidelijk dat hij nog niet in het hiernamaals was. De geur van gebraden vlees met een waas van zout en kruiden sneed als een mes door zijn lijf.

De drukte deed hem duizelen. Het geroezemoes van mensen die verspreid aan tafels zaten te praten, eten en drinken, dreunde als donderslagen in zijn hoofd. Het was te veel om te verwerken. Zijn gezichtsveld leek in een dichte mist gevangen.

Hij had geen besef van tijd en ruimte. Hij lag op een houten bank, bedekt met wollen dekens die hem enig comfort boden. Zijn lijf was zo uitgeteerd dat hij zijn botten kon voelen.

Gelukkig was de haard dichtbij, waardoor hij het niet al te koud had. Zijn versleten wollen mantel was over hem heen gedrapeerd. Iemand had hem ermee toegedekt.

Even vreesde hij opnieuw buiten westen te raken. Een vreemde energie stroomde door hem heen. Het was magie. Iemand hield hem ermee overeind. Wie was zijn redder?

De revitaliserende kracht die door zijn lichaam trok, liet hij dankbaar zijn werk doen. Het kon hem niets meer schelen dat het tegen de wet was. Wat hij voelde, leek eerder op hemelse warmte dan op brandend hellevuur.

De kamer zat vol mensen. Niemand leek hem op te merken, behalve de man naast hem. Hij droeg een eenvoudig linnen hemd met daarover een mouwloos leren vest. Zijn voeten staken in laarzen. Zijn knappe gezicht werd omlijst door lange, golvende zwarte haren. Hij glimlachte.

"Zo, onze luistervink is gebraden," zei hij op plagerige toon.

Een schok ging door Pierre heen toen zijn zicht scherper werd en hij de man herkende. Het was de schutter die hem energie stuurde. Zijn onderbuikgevoel, dat hem zelden in de steek liet, zei hem dat hij veilig was. Op de een of andere manier voelde hij zich verbonden met deze mysterieuze struikrover. Deze moordenaar had hem gered. Hij kon het amper bevatten.

"Waar ben ik?" vroeg hij.

"In Le Sanglier Rouge, de beruchtste herberg van de streek." De zware stem van de struikrover klonk rustgevend.

"Waarom?"

"Je wil leven. Ik zie dat je een vechter bent." De man, ergens in de twintig, wenkte de dienstster en fluisterde iets in haar oor. "Eerst moet je weer een man worden, meneer Skelet. Isabeau zal wel vlees op je botten krijgen met haar stoofpot."

"Ik ben Pierre, niet luistervink of skelet. Wat wil je van mij?"

"Je hebt de metalen galgen gezien? Onze lieve wetsdienaars hebben ons zo goed als uitgemoord. Daarom heb ik open vacatures. Ja, ik heb je gelezen. Je hebt het in je. Ik kan jongens als jij gebruiken."

Pierre kwam overeind en keek de struikrover verwonderd aan. Onmiskenbaar was hij de leider, iemand die je beter niet tegenwerkte.

"Wie ben je?" vroeg Pierre. Hij vroeg zich af of een kogel in zijn lijf hem zou verlossen, of dat hij zijn ziel moest verkopen om te overleven.

“Je mag me Jacques noemen. Maar voor niet-ingewijden ben ik de Zwarte Valk.”

Pierre kreeg bijna een hartverzakking. Die naam had hij al gehoord. Hij lag naast de voormalige rechterhand van de leider, wiens stoffelijk overschot hij had zien hangen. Deze man stond bekend als een koelbloedige moordenaar. Toch straalde hij warmte uit.

Ik moet wel gek geworden zijn. Zo wanhopig ben ik, dat ik optrek met criminelen. Maar heb ik een keuze?

Veel tijd om na te denken kreeg hij niet. Isabeau bracht hem een bord met warm eten. Meteen zette hij zijn vork in het gebraad en sneed er een stuk af. Zijn omgeving vervaagde toen hij het vlees proefde.

Jacques' ogen schitterden toen hij de serveerster op zijn schoot trok. “Kijk, Isabeau, iemand waardeert je werk.”

Ze giechelde.

Pierre voelde dat ze hem in de gaten hield. Zijn kaken werden rood. Hij schatte haar iets ouder dan hijzelf, maar wist het niet zeker. Als hij de streepjes in het weeshuis juist had bijgehouden, zou hij ergens dit jaar zestien worden. Zijn geboortedatum kende hij niet. Die deed er ook niet toe. Hij was niet belangrijk genoeg om gevierd te worden. Dat voorrecht was voor de hogere klasse. Toch fluisterde een stemmetje in hem dat hij daar misschien toe behoorde. Hij beschouwde dat als een bijwerking van iets wat hij ooit had gedaan.

Ondanks het verbod van de broeders had hij zich aan magie gewaagd. De drang was sterker dan hijzelf. Hij stak zijn vinger in zijn eigen bloed en tekende intuïtief een patroon. De wereld om hem heen leek te verdwijnen. Niemand had hem gestoord, alsof hij tijdelijk niet meer bestond.

Rare dromen drongen zich aan hem op. Hij zag een jongen die sprekend op hem leek, fraai gekleed was en op een kasteel woonde. Hij speelde met een jonger meisje bij een rijkversierde kerstboom. Het moest wel zijn verborgen verlangen naar luxe zijn. Daarom had hij besloten het ritueel nooit meer te herhalen.

Een schok ging door hem heen. Zou Jacques zijn geheim kennen? Was het zijn taak om hem naar de mensen in zijn visioen te leiden? Zelf geloofde hij er nauwelijks in.

Jacques fluisterde iets in Isabeaus oor. Ze moest lachen. Het tafereel stak Pierre als iets onverklaarbaars. De struikrover leek er plezier in te scheppen hem uit te dagen.

“Het is lekker,” zei hij met volle mond. “Is ze je vriendin?”

Jacques bulderde het uit. “God behoeft me dat ik me ooit aan een vrouw zou binden. Er lopen hier genoeg losse meiden rond om mijn lusten te bevredigen. Isabeau is de enige die ik niet neuk. Ze is als een zusje voor me.”

Pierres wangen kleurden nog roder en niet alleen van het warme eten. De paters in het weeshuis waren niet zo grofgebekt als Jacques. Mochten ze weten wat hij stiekem had gedaan, dan hadden ze hem al veel eerder buitengezet, of erger. Hij vermoedde dat Jacques hem doorhad, maar het bewust liet rusten. De struikrover zat in zijn hoofd en hield hem niet tegen hem ook te lezen. Alleen was Pierre daar niet zo bedreven in.

“Ik heb Isabeau nog weten geboren worden. Haar moeder, Bernadette, baat deze zaak uit. Ze regelt de herverdeling van de buit,” zei Jacques. “Niemand maakt everzwijn zoals zij. Het is de specialiteit van de zaak. Vandaar de naam.”

Pierre at zijn bord leeg. Bij de laatste hap drong het tot hem door dat ook de smaak hem beviel.

“Moet je nog een portie?” vroeg Isabeau.

Pierre knikte dankbaar. Zijn maag leek sneller gevuld dan hij gewend was, maar hij durfde geen nee te zeggen. Hij merkte dat Isabeau hem bleef aankijken. Ze stond op, nam zijn lege bord en liep naar de keuken.

Hij keek haar na. Meisjes waren hem vreemd. Hij was opgegroeid tussen jongens. De glans in haar blauwe ogen en de bruine krullen rond haar gezicht deden iets met hem. Hij kon het niet verklaren.

“Je zult hap per hap moeten eten.” Jacques klonk bemoedigend. “Ze valt op mannen, niet op skeletten.”

Dat hij vel over been was, kon Pierre niet ontkennen. Gelukkig kon hij zichzelf niet zien. De punten van zijn haren leken wel stro. Voordat hij iets kon zeggen, kwam Isabeau terug met een tweede bord. Haar aanwezigheid verwarmde hem vanbinnen.

“Bedankt.” Pierre durfde haar niet aan te kijken, bang om levend te verbranden. De manier waarop ze naar hem keek, maakte zijn wangen weer rood.

“Wees niet verlegen,” zei Jacques. “Ze vindt het niet erg dat je naar haar kijkt.”

Isabeau liep met haar fijne wipneus in de lucht naar een andere tafel. Pierre richtte zich op zijn bord. Hij wilde niet zien hoe ze met andere mannen zat te flirten. Na enkele happen kreeg hij het gevoel dat zijn maag zou ontploffen.

“Forceer het niet. Neem je tijd.” Jacques’ stem klonk gemoedelijk en begripvol.

Hij was Pierre een raadsel. Een gevreesde struikrover, maar na de oude visboer de enige die hem hartelijkheid gunde. Die man was als een vader voor hem geweest. Jacques was te jong voor die rol. In hem zag Pierre eerder een mentor.

Hij wilde Jacques beter leren kennen. Er zat meer achter deze man dan de koelbloedige moordenaar die hij eerder had gezien.

“Hoe ben je hier terechtgekomen?”

Jacques boog zijn hoofd. Zijn lange haren vielen voor zijn gezicht.

“Toen mijn moeder stierf, stond ik er alleen voor. Ik was zeven. Jean ontfermde zich over mij. Hij nam me mee.”

“Wat voor iemand was ze?”

“Ze was een heks.”

Met open mond hing Pierre aan zijn lippen. Hij was er zeker van: hun ontmoeting was geen toeval. Jacques droeg de uitstraling van een gewond dier. Pierre was er zelf niet veel beter aan toe. Hij had zijn keuze gemaakt.

2

Fontenay-aux-Roses, augustus 1664

Een uitbundige menigte verzamelde zich op het plein voor het stadhuis. Het gepeupel verdrong een kind dat zich vastklampte aan de hand van een vrouw, in de hoop iets van het spektakel te zien. De prominenten zaten op een verhoogde tribune, opgesteld zodat ze niets hoefden te missen.

Tussen de op elkaar gepakte lichamen probeerde de kleine jongen de hand van Valentine, de vroedvrouw, vast te houden. Zij leek te proberen de brandstapel die al klaarstond, aan zijn blik te onttrekken. Hij trilde op zijn benen. Zijn buik lag overhoop. Waarom voelde hij zich zo ziek?

Zijn enige troost was dat hij zijn moeders aanwezigheid gewaarwerd. Hij had haar niet gezien sinds enkele mannen haar enkele dagen geleden van huis hadden meegenomen. Was ze hier ergens in de massa? Zocht ze hem? Hoopvol keek hij om zich heen, maar hij zag haar niet.

Een executie was geen dagelijkse gebeurtenis en trok veel kijkklustigen. Voor sommigen, zoals de jongen, was het de eerste keer. Het was zowel sensatiezucht als een gevoel van morele plicht dat het volk samenbracht. Dit was wat er gebeurde met wie de wet overtrad.

Toen een vrouw, eind twintig, door twee wetsdienaars het plein op werd getrokken, haar lichaam over de grond slepend, begon de menigte te joelen. Het lange haar van de vrouw was doordrenkt met gestold bloed. Ze kon niet meer op haar benen staan. Rode vlekken ontsierden haar lichtgekleurde onderjurk.

De magistraat kwam overeind. Naast hem op de tribune zat het zogenaamde slachtoffer: graaf Louis de Saint-Georges. De fraai geklede jongeman draaide nonchalant aan de punten van zijn snor en leek zichtbaar te genieten, terwijl de vrouw naar de brandstapel werd geleid.

“Heks!” brulde de massa.

De magistraat stak zijn hand op. Toen de menigte zweeg, sprak hij: "Beste mensen van Fontenay-aux-Roses, het is mijn plicht om over jullie veiligheid te waken. Aanschouw Marie Dubois, die vandaag zal branden. Ze heeft zich schuldig gemaakt aan hekserij en de graaf van Saint-Georges vervloekt. Ze durfde hem zelfs van hekserij te beschuldigen. De beklagde heeft toegegeven magische krachten te bezitten. Ze beweert dat de graaf ook haar man heeft vermoord. Hij verdween zeven jaar geleden. Niemand heeft Etienne Dubois nog gezien. Zij is de enige die zegt dat hij dood is. Dat zegt genoeg."

Een korte stilte volgde. Gemompel steeg op uit de massa. Een oudere vrouw riep: "Verbrand de heks!" Honderden stemmen vielen haar bij.

"Mama!" De jongen had er genoeg van. Hij rukte zich los van Valentine. Het zicht op zijn getormenteerde moeder werd hem te veel.

"Jacques, kom hier!" riep de vroedvrouw.

Hij luisterde niet. De kleine jongen glipte gemakkelijker dan zijn oppas tussen de menigte door. Tranen sprongen in zijn ogen. Zijn moeder had pijn; dat voelde hij.

Twee wachters grepen hem vast voordat hij hun collega's kon hinderen bij het vastbinden van zijn moeder. De touwen werden strakgetrokken om haar overeind te houden.

Haar gezicht vertrok van de pijn. Jacques zag dat ze haar gebroken benen niet meer kon gebruiken. De touwen sneden in haar huid. Hij voelde alles. Onbewust projecteerde ze het op hem, haar nauwste verwant.

Een man met een fakkel stak de takken onder haar lichaam aan. Het vuur greep razendsnel om zich heen.

"Mama!" Jacques bleef haar roepen.

Haar lege blik trof hem diep. Haar gezicht verdween achter een rookgordijn.

Jacques wilde het vuur doven. Haar lijden martelde hem. Hij moest haar redden. De wachters keken hem vies aan toen hij bleef aandringen.

'Scheer je weg!' beet een van hen hem toe.

Jacques gaf niet op. Hij bood felle tegenstand, maar kon het niet halen tegen twee volwassen mannen, hoe sterk hij ook was voor zijn leeftijd.

Hij beet een van hen in de vinger. Die verkocht hem een klap. Zijn kaak zwol op. Machteloos moest hij toekijken hoe het vuur zijn moeder verslond.

Jacques, hou je sterk. Voor mij is het te laat. Denk aan jezelf. Later zal je het begrijpen. Haar stem klonk in zijn hoofd. Zijn pijnlijke kaak stelde niets voor vergeleken met wat zij doorstond.

Hij hoestte en dreigde te stikken terwijl hij haar pijn invoelde. De pijn in zijn benen dwong hem op de knieën. Het was alsof touwen ook in zijn eigen huid sneden. Alles wat zij voelde, voelde hij ook. Hij kon haar wens om los te laten niet inwilligen. Hij kon het niet. Tranen stroomden over zijn gezicht. De machteloosheid trof hem als een pijl in het hart.

Plotseling verdween alles. Jacques liep emotioneel leeg. Zijn draagkracht was overschreden. Er brak iets in hem. Zijn ziel raakte beschadigd, onherstelbaar.

Hij keek naar haar. Zijn gesnik werd heviger. Haar pijn voelde hij niet meer. Het beeld van haar gezicht, zwartgeblakerd door de vlammen, bleef op zijn netvlies branden. De geur van verschroeid vlees joeg door zijn neus.

Hij dacht dat ze nog leefde. Dat hij haar pijn niet meer voelde, moest betekenen dat ze zich van hem had afgesloten. Hij wist niet dat ze al dood was toen haar buik en schedel uiteenspatten. Hij kokhalsde bij de aanblik.

Het gejoel van de massa drong niet meer tot hem door. Hij staarde gebroken naar de vlammenzee die zijn moeder tot as herleidde. Haar laatste wens was dat hij zich sterk zou houden. Toen de tranen kwamen, voelde het als falen.

Niemand sloeg acht op het kind dat zonder het te beseffen magie gebruikte. Hij had een onzichtbaar schild rond zich gevormd. Niemand kon hem zien.

De graaf van Saint-Georges trok zijn aandacht. Jacques begreep het niet. Zijn moeder was de liefste vrouw op aarde. Waarom geloofde die man in zijn opgeblazen pak dat zij kwaad wilde doen?

Hij had haar vermoord. Jacques' verdriet sloeg om in haat. *Later, als ik groot ben, krijg ik hem te pakken.*

Jacques voelde dat Valentine hem zocht. De menigte was inmiddels uiteengegaan. Hij wilde niet gevonden worden. Ze zou hem willen troosten, maar niemand kon dat. Hij wilde haar zachte aanpak niet. Zijn weg lag elders.

Alles om hem heen werd zwart. Hij was te jong om te begrijpen dat hij zijn krachten uitputte. Bewusteloos lag hij op het plein, onzichtbaar voor wie hem niet mocht zien.

Zijn moeder was zijn symbool van goedheid en liefde. Met haar stierf zijn geloof daarin.

Het schemerde toen Jacques uit zijn trance ontwaakte. Hij wist niet hoelang hij buiten westen was geweest? Het plein leek onveranderd. Hij krabbelde overeind en keek om zich heen. Er was niemand te zien. Toch voelde hij een aanwezigheid. Iemand had hem opgemerkt.

Toen hij de zwarte vlek op de grond zag, kon hij zijn tranen niet meer bedwingen. Daar had de brandstapel gestaan. Schaamte overviel hem. Zijn moeders laatste wens was dat hij sterk zou zijn, maar hij had het niet gekund.

Als Valentine hem had gevonden, zou ze hem hebben gezegd dat het geen kwaad kon. Maar hij dacht er anders over. In plaats van te snikken en te snotteren, wilde hij leren hoe hij zich moest wreken op de man die zijn moeder had vermoord.

Iets in hem fluisterde dat hij hier niet langer mocht blijven. De mensen zouden hem uitspuwen. Hij had geen idee waarheen, maar hoopte op een teken van zijn moeder.

"Hé, wat doe je daar alleen?" Een man kwam vanachter een boom aan de rand van het plein tevoorschijn. Hij was groot en stevig gebouwd. De baard op zijn ronde gezicht krulde net als het lange haar dat over zijn schouders viel.

Jacques wees naar de plek waar zijn moeder was verbrand. "Mijn mama."

"Ze was de heks?" vroeg de man, die als een reus boven hem uittorende. Zijn gezicht straalde verwondering uit.

"Ze was lief."

“Dat geloof ik best. Hoe heet jij, knul?”

“Jacques.”

“Heb je honger?”

Jacques knikte. Zijn maag knorde. Hij wist niet hoe lang hij daar had gelegen. Het leek een eeuwigheid.

“Ik denk dat ze me ook dood willen,” zei hij zacht.

De man kon hem verraden. Misschien was hij dan sneller weer bij zijn moeder. Wat had hij te verliezen?

“Volgens mij ben ik goed in wetsdienaars ontlopen. Ik hang ook als ze me ooit te pakken krijgen.” De man glimlachte vriendelijk. “Kom mee. Ik zorg wel voor je. Volgens mij scheel je niet veel met mijn oudste zoon.”

Jacques besloot op het aanbod in te gaan. Waar kon hij anders heen? Vragen durfde hij niet te stellen.

Verwonderd keek hij naar het paard waar de man naartoe liep. Die hees zich in het zadel en trok Jacques met zich mee. Zonder te aarzelen zette hij zijn voshengst in beweging, alsof hij zo snel mogelijk uit het dorp weg wilde.

Jacques staarde onwennig voor zich uit. Hij had nog nooit op een paard gezeten. Het was hoger dan hij had verwacht. De schokken onder hem vond hij in eerste instantie beangstigend. Hij verkrampte van schrik.

“Ik laat je niet vallen,” zei de man, terwijl hij het paard met één hand aan de teugels leidde.

Jacques herpakte zich toen hij een stevige arm om zijn middel voelde. Een verlangen om ooit zelf te leren rijden borrelde in hem op. Hij beloofde zichzelf dat hij het zou leren zodra hij groot genoeg was om in de stijgbeugel te geraken, of eerder als een volwassene hem wilde helpen.

“Wie bent u?” vroeg hij, terwijl hij over zijn schouder keek.

“Jij mag me Jean noemen. Sommigen noemen me Het Monster.”

Jacques kon zijn oren amper geloven. Waarom zou men deze vriendelijke man die hem uit zijn diepste verdriet had opgepikt zo noemen?

Opnieuw kwam het beeld van zijn moeder in de vlammenzee naar boven. De geur van verbrand vlees leek zich voorgoed in zijn neus genesteld te hebben. Voor de mensen was ze een slechte heks: tegen hem was ze altijd lief geweest. Ze had liedjes voor hem gezongen en hem geknuffeld. Hij kon zich niet voorstellen dat zij iemand kwaad had gedaan.

Zijn vader had hij nooit gekend. Volgens zijn moeder was hij gestorven vlak voor zijn geboorte. Meer had ze er nooit over willen zeggen. Uit haar blik had hij begrepen dat ze hem hard miste. Nu kende hij dat verdriet ook. Hij zou alles geven om haar terug te hebben.

Hij moest sterk zijn. Maar wat betekende dat?

De man die ze Het Monster noemden, leek allesbehalve afschrikwekkend. Misschien waren de meeste mensen slecht, en zagen ze goede mensen daarom als gevaarlijk? Vreemde gedachtecronkels tolden door zijn jonge geest.

“We zijn er.” Jean hield halt voor een afgelegen herberg, verscholen tussen de bomen. Hij stapte af, tilde Jacques uit het zadel en zette hem neer.

De duisternis had het landschap veranderd. Jacques had geen idee waar hij was. Jean volgen was zijn enige optie.

De drukte van de gelagzaal van Le Sanglier Rouge overweldigde Jacques. Hij betrad de wereld van volwassenen, die hij nog niet begreep. Overrompeld keek hij rond. Mensen zaten aan de tafels te eten, te drinken, of spelletjes zoals dobbelen te spelen. Meisjes liepen rond met dienbladen met bierpullen en wijnbekers op. Ze liepen af en aan om de klanten op hun wenken te bedienen.

Jean begaf zich lijnrecht naar de tafel naast de haard bij de keuken. Die was zo goed als leeg. Hij nam plaats en gebaarde Jacques om naast hem te gaan zitten, wat hij deed.

“Daar ben je.” Een vrouw met een baby op haar arm betrad de gelagzaal vanuit de keuken.

Jean keek haar geamuseerd aan. “Jacques, dit is Bernadette, de uitbaatster van deze zaak. Bernadette, dit is Jacques, mijn nieuwste rekrut.”

“Is hij niet een beetje jong?” Bernadette zette een hand op haar heup. Met haar andere arm ondersteunde ze haar kind.

“Papa!” Een jongen kwam aandraven en viel Jean om de hals.

“Wie ben je?” vroeg hij, zich tot Jacques richtend.

Jacques schatte de andere jongen niet veel ouder dan hijzelf. Op volwassenen als Jean en Bernadette kon hij moeilijk een leeftijd plakken. Volgens hem waren ze allemaal minstens honderd jaar oud.

“Ik ben Jacques,” antwoordde hij.

“Lucien.” De jongen reikte hem de hand, die hij spontaan schudde.

Jacques zag dat Lucien dezelfde bruine krullen als Jean had. De gelijkenissen tussen de jongen en de man waren treffend. Het moesten wel vader en zoon zijn.

Overweldigd ging Jacques mee aan de tafel zitten. Zijn moeder had hem verteld dat hij op zijn vader leek. Het moest wel zo zijn, want zij had blauwe ogen. Die van hem waren donkerbruin en zijn haren zwart, die van haar blond.

Bernadette schudde haar hoofd. “Ik zal voor hem ook maar wat pap gaan halen.”

Het idee dat hij eten zou krijgen, gaf Jacques een beetje moed, al voelde hij zich ellendig.

“Je weet dat ik wel wat van Henri’s melk lust.” Jean knipoogde naar Bernadette, die hem een zachte tik gaf.

“Je bent onmogelijk,” zei ze. “Je zal het met gebraad moeten doen. Er zijn kinderen bij.”

Jacques staarde naar de baby, die voor hem een vreemd wezen was. Hij had geen broertjes of zusjes en vroeg zich af hoe het zou zijn er te hebben.

Lucien gaf hem een por. “Henri is mijn broertje.”

“Is Bernadette je moeder?” vroeg Jacques.

“Nee, die stierf toen ik geboren werd. Bernadette is wel in orde. Waar is jouw moeder?”

“Ook dood. Vandaag op de brandstapel gezet.” Jacques kon zijn tranen niet meer onderdrukken. Daar ging zijn plan om sterk te zijn.

Tot zijn grote verbazing veroordeelde niemand hem omdat hij huilde. Hij wilde stoppen met huilen en sterk zijn, zoals mama hem

had gevraagd. Hij greep een mes van de tafel en plantte het in het blad. "Een stoute meneer heeft het gedaan. Later, als ik groot ben, doe ik hetzelfde met hem."

Er brandde een vuur van vastberadenheid in hem. Hij kreeg de indruk dat Jean hem niet zomaar had meegenomen. Hij moest iets in hem gezien hebben. Er hing iets dreigends rond de man, ondanks zijn gemoedelijkheid. Hij kon het niet plaatsen, maar voelde dat zijn weldoener gevaarlijk kon zijn.

Jacques vermoedde dat zijn moeder het anders zou hebben gewild. Ze had hem bij haar vriendin Valentine achtergelaten. Hij had haar niet meer gezien na de executie. Diep in zijn binnenste was hij er zeker van dat ze doodongerust was. Toch hoorde hij hier te zijn. Als hij bij haar zou zijn gebleven, zou hij nooit kunnen doen wat hem dreef: zijn moeder wreken.

"Ik wil sterk worden om mijn moeder te wreken." Hij schrok van zijn eigen vastberadenheid.

"Dan ben je aan het juiste adres," zei Jean. "Ik ga je leren hoe je stoute mensen moet aanpakken."

Jacques kon niet verklaren waarom hij hier thuishoorde. Blozend keek hij weg toen Bernadette zonder baby uit de keuken kwam en Jean kuste, terwijl ze hem een dampende kom pap voorschotelde. Dit soort affectie was hem onbekend. Hij had zijn vader en moeder nooit samen gezien.

"Pas op. Het is nog warm," zei Bernadette. "Je kunt best blazen voor je je tong eraan verbrandt."

"Bedankt," zei Jacques, die Lucien in de gaten hield.

"Ik heb al gegeten." Lucien wreef over zijn buik.

Jacques nam de houten lepel die Bernadette hem gaf en roerde in zijn havermoutpap. Voorzichtig nam hij een hap. Het was een streling voor zijn tong.

"Waarom noemen ze je Het Monster?" vroeg hij toen hij de bodem van zijn kom zag.

"Omdat ik aan herverdeling van goederen doe," antwoordde Jean, die net een stuk van zijn gebrad had doorgeslikt. "Ik neem van de rijken en zorg voor de armen. De rijken hebben helaas meer macht en zijn daar niet mee opgezet."

Voor Jacques was het moeilijke materie.

“Jean bedoelt dat hij spullen steelt van rijke mensen en verdeelt als hulp voor arme mensen,” zei Bernadette, die hem zag fronsen.

Nu begreep Jacques het. ‘Stelen is slecht.’

“Ook niet als het is van mensen die veel te veel hebben, terwijl er anderen doodhongerend?” Jean keek hem indringend aan.

Hij bleef het antwoord schuldig. Het principe van goed en slecht was voor hem op zijn kop gezet. Misschien was het juist om dingen te stelen als je ze kon gebruiken, als je ze nam van iemand die ze kon missen.

“Ik denk dat het dan wel kan.” Jacques trok een ernstig gezicht.

“Hoe oud ben je?” Bernadette bekeek hem aandachtig. Ze maakte een handgebaar naar een andere tafel waar een man haar wenkte en naar zijn lege kom wees.

“Zeven.” Jacques bloosde.

Jacques mond viel open. “Vergeef me, ik dacht dat je tien was.”

Jacques was zich ervan bewust dat hij groter was dan de gemiddelde jongens van zijn leeftijd, maar nog klein in verhouding tot volwassenen.

Er viel een korte stilte, waarin hij het geroezemoes van stemmen van de andere gasten die aan tafels verspreid zaten opving. Iedereen praatte ingetogen. Het was duidelijk dat geen enkel gezelschap afgeluisterd wilde worden.

“Ik ben tien,” zei Lucien, die een hand op Jacques’ schouder legde.

De twee jongens keken elkaar aan en schoten spontaan in de lach. Jacques was opgelucht dat hij niet alleen tussen de grote mensen was. Een vreemde energie stroomde door hem. Hij had een bondgenoot gevonden.

Jean glimlachte naar hem. Jacques kreeg de indruk dat zijn plannen niet helemaal zuiver waren. Ook al was hij slim genoeg om de man door te hebben, hij had geen idee wat hij moest doen. Best kon hij het spel meespelen.

3

Kasteel Saint-Georges, december 1684

Florence de Saint-Georges keek over haar schouder. Ze trilde over haar hele lichaam. De kou sneed door haar bontmantel van zilvervos. Wat ze van plan was, kon grote gevolgen hebben, en niet alleen voor haarzelf.

De brandende kaarsen in de kandelaar die ze meedroeg, verlichtten de lange stenen trap die ze afdaalde. De gladde treden dwongen haar om voorzichtig te stappen. Aan haar arm hing een mand.

Ze moest haar vader stoppen. Hij wilde haar uithuwelijken aan een man van hogere adel en haar meenemen naar het hof van koning Louis XIV. Onder geen beding kon ze dit aanvaarden. Ze was geen pasmunt voor haar vaders tomeloze ambitie. Het zou ook het einde betekenen van haar rustige leven. Na haar huwelijk zou ze betrokken raken bij duistere, fatale rituelen en intriges waar ze zich zo ver mogelijk van wilde houden.

Haar verloofde was uiterlijk best aantrekkelijk, maar toen ze aan hem werd voorgesteld, behandelde hij haar alsof ze lucht was. Verontwaardigd had ze moeten toekijken hoe hij bijna op haar broers schoot ging zitten. Arme Emile was er compleet niet mee opgezet.

Gruwelijke familiegeheimen speelden haar parten. Een duistere kracht leek haar tegen te willen houden. Haar vastberadenheid was sterker. Ze kende haar krachten. De vraag was of ze al sterk genoeg was om het op te nemen tegen de tegenpartij. Ze was die zomer zestien geworden. Haar vijanden waren ouder, en daardoor machtiger.

Een zware walm van dood en lijden kwam haar tegemoet. Op deze plek hadden gruwelijke rituelen plaatsgevonden. Er zouden er nog volgen als ze niets deed. Ze weigerde haar gaven in te zetten voor het doel dat haar familie nastreefde.

Haar moeder had gezwegen en onvrijwillig meegedaan. Ze werd regelmatig onwel tijdens de occulte bijeenkomsten. Officieel stierf ze bij Florences geboorte. Het meisje dacht daar het hare van. Haar vaders leven werd er in elk geval makkelijker op.

Ze betrad de rituele ruimte. Niet uit machtswellust, maar met de oprechte wens de fouten van haar voorouders recht te zetten. Wie tot het duistere gezelschap behoorde, wist ze niet precies. Het waren hooggeplaatste personen. Hen uitdagen was waanzin. Zonder bondgenoten maakte ze geen schijn van kans. Dat besef had haar hierheen gedreven.

Ook al beefde ze op haar benen: ze zette door. De offerschaal lonkte. Ze plaatste haar mand op het altaar in de hoop contact te krijgen met haar moeder, of met een andere geest die haar goedgezind was. Tot nu toe had ze bewust vermeden het hiernamaals aan te roepen, al geloofde ze dat haar moeder postuum over haar waakte.

De jonge gravin trok haar kleren uit voor het altaar. Haar naakte huid ving de energie rondom haar op. Zo kon ze zich beter concentreren op wat ze wilde oproepen.

Ze haalde een witte duif uit het mandje. De vleugels van het dier waren tegen het lijf gebonden. Met de snavel probeerde de duif Florence in de hand te pikken. Het meisje nam het de duif niet kwalijk.

“Ouderen, goden van mijn voorvaderen,” zei Florence, terwijl ze het dier in een schaal op het altaar legde. “Laat me zien wie ik als bondgenoot tegen mijn vader moet inzetten.”

Nu kwam het deel van het ritueel waar ze tegenop zag. Ze nam de scherpe dolk van het altaar. De smekende blik van de duif negeerde ze. Met een snelle beweging sneed ze het dier de kop af om het niet te laten lijden.

“Het spijt me. Jouw leven is nodig om het mijne richting te geven.” Zonder aarzelen sneed ze het hart eruit.

Met bebloede handen hield ze het duivenhart vast. Haar maag verkrampte. Wat haar nu te doen stond, joeg haar koude rillingen over de rug. Ze sloot haar ogen, stak het hart in haar mond en slikte het met moeite door, zonder te kauwen. Kokhalzend voelde ze het door haar keel glijden, hopen dat ze er niet in zou stikken.

Toen haar maag tot rust kwam en ze ervan overtuigd was dat ze het hart niet zou uitbraken, nam ze wat wierook. Ze prevelde een magisch gebed en strooide de korrels op het duivenkarkas.

“Wie zoek ik?” Florence nam een witte kaars en stak de inhoud van de kom aan. De vlammen grepen razendsnel om zich heen en verwarmden haar lichaam.

Rook steeg op. De grijze pluim werd zwart en veranderde van vorm.

Vol verwachting staarde Florence naar de rookwolk. Ze herkende er een roofvogel in: een zwarte valk. De uitkomst verraste haar diep. Dit kon niet. Het tartte alle logica. Dat was de bijnaam van een beruchte struikrover. Heel de regio sprak over hem. Hij had al slachtoffers gemaakt in haar kringen.

Een ijzige angst be kroop haar. Las ze de tekens wel juist?

Een onzichtbare kracht belette haar te vluchten. De ijle figuur van de valk sloeg zijn vleugels uit en omhulde haar als een gordijn. Hij hield haar vast en streelde haar huid. Overweldigd door de warmte knielde ze neer. Ze voelde zich geborgen, alsof de armen van haar moeder haar omsloten. Het gebaar kalmeerde haar.

Toen ze volledig ontspannen was, trok de rook zich langzaam terug tot boven de schaal.

“Moet ik de Zwarte Valk zoeken?” vroeg ze fluisterend. Ze schudde haar hoofd. Hoe kon dat? Wat had hij met haar familie te maken?

De Zwarte Valk? Moest ze echt die struikrover opzoeken, die toesloeg als een roofvogel op zijn prooi? Hoe kon zo iemand haar bondgenoot zijn? Ze wilde niet weten wat hij haar kon aandoen, al geloofde ze niet dat de Ouderen haar in gevaar zouden brengen.

Een vrouwelijke stem klonk in haar hoofd. Iemand aan de andere kant sprak haar rechtstreeks toe: *Hij zal je vinden. Onthoud, mijn kind, jouw vader is niet je ergste vijand. Als je hem uitschakelt, ontketen je een strijd die je niet alleen kan winnen. Enkel met de Zwarte Valk maak je een kans.*

De pluim werd opnieuw grijs en steeg als een zuil omhoog. De stem klonk vager, alsof het veel kracht kostte om contact te houden: *Je weet dat onze familie de oudste zoon offert. Jouw broer leeft nog. Er was verwarring bij de geboorte. Emile was niet alleen. Je hebt nog een broer. Vind hem.*

Florence hapte naar adem. Overmand door emoties wankelde ze achteruit. Ze had het altijd ergens gevoeld: ze had nog een broer. Ze wist nu zeker dat ze de stem van haar moeder had gehoord.

“Bedankt.” Florence pinkte een traan weg. Had ze haar moeder maar gekend. Ze boog voor het altaar en bleef nog even zitten tot een kramp in haar been haar terugbracht in de realiteit. De resten van de duif smeulden nog na. Wilde ze niet betraapt worden, dan moest ze opschieten.

Ze stond op, kleepte zich aan en haastte zich de trap op. De klim ging vlotter dan de afdaling. Het ritueel had haar nieuwe energie gegeven.

Emile zat bij de haard in de kamer waarin de geheime trap verborgen was die Florence eerder was afgedaald. Hij had zijn zus beloofd de wacht te houden, al wilde hij niet weten wat ze van plan was. Ze speelde een gevaarlijk spel.

Hij wenste niet bij haar rituelen betrokken te raken. Zolang hij niet wist wat ze deed, kon hij haar ook niet verraden. Hij beschikte zelf ook over magische gaven, maar waagde het niet die te gebruiken.

Wat zijn zus in de kelders onder het kasteel had gedaan, ging hem te ver. Ze ondernam acties om actief het lot te veranderen. Daar zag hij zichzelf niet toe in staat.

Hij had zijn vader verteld dat zijn zus onwel was en even wilde gaan liggen. Uitvluchten verzinnen en leugentjes om bestwil waren zijn specialiteit. Hij zou alles doen om Florence te beschermen, maar aan haar rituelen deelnemen zou hij nooit doen. Gelukkig had ze niet aangedrongen.

Volgens hem had hun vader het excuus dat Florence ziek was opvallend snel aanvaard. Had ze hem al in haar macht?

Hij hield zijn adem in toen hij voetstappen op de trap hoorde. Een deel van de muur schoof opzij. Florence kwam tevoorschijn. Ze keek hem afwachgend aan.

“Heb je vader zien passeren?”

“Zus, je hebt bloed aan je handen.” Emile keek haar bezorgd aan. “Je bent iets van plan. Je hebt magie gebruikt.”